

Դանիելի Գիրքը — հարյուր վաթսունհինգերորդ

Մարգարեական հյուսվածքի բացահայտումը. Ալեքսանդր Մեծից մինչև ժամանակակից Հոմ

Jeff Pippenger

2024-03-29

Այժմ կքննարկենք այն պատմությունը, որ տեղի ունեցավ Ալեքսանդր Մակեդոնացու հանկարծակի մահվան հետևանքով, ինչը խորհրդանշում է 538 թվականից մինչև 1798 թվականի վերջի ժամանակը:

Եվ երբ նա կանգնի, նրա թագավորությունը պիտի կործանվի և բաժանվի դեպի երկնքի չորս քամիները, բայց ոչ իր սերնդին, և ոչ էլ ըստ այն տիրապետության, որով նա իշխեց. որովհետև նրա թագավորությունը պիտի արմատախիլ արվի և տրվի ուրիշների, բացի նրանցից: Եվ հարավի թագավորը պիտի գորանա, ինչպես նաև նրա իշխաններից մեկը. և նա պիտի գորանա նրանից առավել ու պիտի տիրի. նրա տիրապետությունը մեծ տիրապետություն պիտի լինի: Եվ տարիների վերջում նրանք պիտի միավորվեն, որովհետև հարավի թագավորի դուստրը պիտի գա հյուսիսի թագավորի մոտ՝ դաշինք հաստատելու համար. բայց նա չի պահելու բազկի գորությունը, ոչ էլ նա պիտի կանգնի, ոչ էլ նրա բազուկը. այլ նա պիտի մատնվի, և նրանք, որ նրան բերել էին, և նա, որ նրան ծնեց, և նա, որ գորացնում էր նրան այս ժամանակներում: Բայց նրա արմատների մի ճյուղից մեկը պիտի բարձրանա նրա փոխարեն, որը պիտի գա գորքով և պիտի մտնի հյուսիսի թագավորի ամբողջը, և պիտի գործի նրանց դեմ ու պիտի հաղթի: Եվ պիտի նաև Եգիպտոս տանի նրանց աստվածներին՝ գերեվարված, նրանց իշխանների հետ, և արծաթի ու ոսկու նրանց թանկագին անոթներով. և նա ավելի շատ տարիներ պիտի մնա, քան հյուսիսի թագավորը: Ապա հարավի թագավորը պիտի գա իր թագավորությունը և պիտի վերադառնա իր երկիրը: Դանիել 11:4–9:

Ի վերջո, այն բանից հետո, երբ Ալեքսանդր Մակեդոնացու թագավորությունը մասնատվեց, նախկին թագավորության վրա իշխանություն հաստատելու համար պայքարող ուժերը վերածվեցին երկու հիմնական թագավորությունների: Մեկը վերահսկում էր Ալեքսանդրի նախկին կայսրության հարավային մասը, իսկ մյուսը՝ հյուսիսային մասը: Այդ պահից սկսած՝ մարգարեական պատումի մեջ նրանք պարզապես նույնացվում են որպես հարավի թագավոր և հյուսիսի թագավոր: Երբ համաշխարհային գերիշխանության համար պայքարը հասնում է այն կետին, որտեղ այն ներկայացվում է միայն հյուսիսի և հարավի թագավորների միջև, այդ երկու թագավորությունների խորհրդանիշները շարունակվում են ամբողջ գլխի ընթացքում:

Հինգերորդ համարում հարավի թագավորը հաստատվում է, և նա գորավոր է, սակայն հյուսիսի թագավորն էլ է գորավոր, և նրա թագավորությունն ավելի ընդարձակ է: Ապա վեցերորդ համարում հարավի թագավորը դաշինք է առաջարկում հյուսիսային թագավորությանը: Խաղաղության դաշինքը հաստատվում է նրանով, որ հարավի

թագավորը իր դստերը տալիս է հյուսիսի թագավորին, որպեսզի նա ամուսնանա նրա հետ և ընտանեկան կապով վավերացնի նրանց դաշինքը: Հյուսիսի թագավորը համաձայնվում է, հեռացնում է իր կնոջը և ամուսնանում հարավից եկած արքայադստեր հետ, և դաշինքը գործադրվում է:

Վերջիվերջո հարավային արքայադուստրը մի արու զավակ է ծնում, բայց ի վերջո հյուսիսի թագավորը հոգնում է իր նոր կնոջից և նրան մի կողմ է դնում, ինչպես վարվել էր իր առաջին կնոջ հետ, ապա կրկին հետ է վերցնում իր առաջին կնոջը. բայց հենց որ սկզբնական կինը վերականգնվում է իր դիրքում և հնարավորություն է ունենում, նա սպանում է հյուսիսի թագավորին, նրա հարավային հարսին, նրա զավակին և նրա ամբողջ եգիպտական շքախմբին: Սկզբնական կնոջ՝ հարավային արքայադստերը և նրա զավակին սպանելու արարքը կատաղեցնում է հարավային արքայադստեր ընտանիքին, և նրա եղբայրներից մեկը բանակ է բարձրացնում ու հարձակվում հյուսիսային թագավորության վրա:

Հարավային գորքը հաղթում է հյուսիսային թագավորին, և այն առաջին կինը, որ սպանել էր հյուսիսային թագավորին, ապա՝ նրա հարավային հարսն ու մանկանը, այնուհետև մահապատժի է ենթարկվում: Առաջին կնոջ որդին, որ իր հոր մահվան պահին կարգվել էր որպես հյուսիսի իշխող թագավոր, գերի է ընկնում և հարավային թագավորի կողմից հետ է տարվել Եգիպտոս՝ այն եգիպտական որոշ իրերի և կուռքերի հետ միասին, որոնք նախորդ ճակատամարտերում հյուսիսային թագավորությունը վերցրել էր հարավային թագավորությունից: Եգիպտոս հասնելուց հետո գերի ընկած հյուսիսային թագավորը ձիուց ընկնում է և մեռնում: Ուրիա Սմիթը պատմությունը ներկայացնում է այսպես:

«Համար 6. Եվ տարիների վերջում նրանք պիտի միանան իրար. որովհետև հարավի թագավորի դուստրը պիտի գա հյուսիսի թագավորի մոտ՝ դաշինք հաստատելու համար. բայց նա չի պահի բազկի զորությունը, և նա էլ չի կանգնի, ոչ էլ նրա բազուկը. այլ նա պիտի մատնվի, և նրան բերողները, և նրան ծնողը, և նա, ով զորացրեց նրան այս ժամանակներում»:

«Եգիպտոսի և Սիրիայի թագավորների միջև հաճախակի պատերազմներ էին տեղի ունենում: Հատկապես այդպես էր Եգիպտոսի երկրորդ թագավոր Պտղոմեոս Փիլադելփոսի և Սիրիայի երրորդ թագավոր Անտիոքոս Թեոսի ժամանակ: Վերջապես նրանք համաձայնեցին խաղաղություն հաստատել այն պայմանով, որ Անտիոքոս Թեոսը պետք է հեռացնի իր նախկին կնոջը՝ Լաոդիկեին, և նրա երկու որդիներին, և պետք է ամուսնանա Պտղոմեոս Փիլադելփոսի դստեր՝ Բերենիկեի հետ: Ըստ այդմ, Պտղոմեոսը իր դստերը բերեց Անտիոքոսի մոտ՝ նրա հետ տալով հսկայական օժիտ»:

«Սակայն նա չի պահպանի բազկի զորությունը», այսինքն՝ իր ազդեցությունն ու զորությունը Անտիոքոսի մոտ: Եվ այդպես էլ եղավ. որոշ ժամանակ անց, սիրո մի բռնկման մեջ, Անտիոքոսը կրկին արքունիք վերադարձրեց իր նախկին կնոջը՝ Լաոդիկեին, և նրա երեխաներին: Այնուհետև մարգարեությունն ասում է. «Եվ նա [Անտիոքոսը] չի հաստատվի, ոչ էլ նրա բազուկը» կամ սերունդը: Լաոդիկեն,

վերականգնված լինելով շնորհի և իշխանության մեջ, վախեցավ, թե իր բնավորության փոփոխականության պատճառով Անտիոքոսը կարող է նորից անարգել իրեն և ետ կանչել Բերենիկեին. և, համոզվելով, որ այդպիսի հնարավորության դեմ միակ գործուն երաշխիքը նրա մահն է, քիչ անց պատճառ դարձավ, որ նրան թունավորեն: Եվ ոչ էլ Բերենիկեից ունեցած նրա սերունդը հաջորդեց նրան թագավորության մեջ. քանի որ Լատդիկեն այնպես տնօրինեց գործերը, որ գահը ապահովեց իր ավագ որդու՝ Սելևկոս Կալլինիկոսի համար:

«Բայց այդպիսի ամբարշտությունը չէր կարող երկար ժամանակ անպատիժ մնալ, ինչպես մարգարեությունն էլ հետագայում կանխագուշակում է, և հետագա պատմությունն ապացուցում է»:

«ՀԱՄԱՐ 7. Բայց նրա արմատների մի ճյուղից մեկը պիտի կանգնի նրա փոխարեն, որը պիտի գա գորքով, պիտի մտնի հյուսիսի թագավորի ամբոցը, պիտի գործի նրանց դեմ և պիտի հաղթի. 8. Եվ նաև նրանց աստվածներին, նրանց իշխաններին հետ, և արծաթե ու ոսկե թանկագին անոթներով հանդերձ, գերիներ պիտի տանի Եգիպտոս. և նա հյուսիսի թագավորից ավելի տարիներ պիտի հարատևի: 9. Այսպես հարավի թագավորը պիտի գա իր թագավորությունը և պիտի վերադառնա իր երկիրը»:

«Բերենիկեի հետ նույն արմատից եղած այս ճյուղը նրա եղբայրն էր՝ Պտղոմեոս Եվերգետեսը: Նա հազիվ թե իր հոր՝ Պտղոմեոս Ֆիլադելփոսի, փոխարեն Եգիպտոսի թագավորության մեջ գահը ժառանգած լիներ, երբ, իր քրոջ՝ Բերենիկեի, մահը վրեժխնդիր լինելու բոցավառ ցանկությամբ, հավաքեց ահռելի մի զորք և ներխուժեց հյուսիսի թագավորի, այսինքն՝ Սելևկոս Կալլինիկոսի, տիրույթը, որը իր մոր՝ Լատդիկեի, հետ թագավորում էր Ասորիքում: Եվ նա հաղթեց նրանց՝ մինչև իսկ նվաճելով Ասորիքը, Կիլիկիան, Եփրատից այն կողմ գտնվող վերին երկրամասերը և գրեթե ամբողջ Ասիան: Բայց, լսելով, որ Եգիպտոսում խռովություն էր բարձրացել, որը պահանջում էր իր վերադարձը հայրենիք, նա կողոպտեց Սելևկոսի թագավորությունը, վերցրեց քառասուն հազար տաղանդ արծաթ և թանկագին անոթներ, ինչպես նաև աստվածների երկու հազար հինգ հարյուր պատկերներ: Դրանց թվում էին այն պատկերները, որոնք Կամբյուսեսը նախկինում վերցրել էր Եգիպտոսից և տարել Պարսկաստան: Եգիպտացիները, ամբողջովին տրված լինելով կռապաշտությանը, Պտղոմեոսին շնորհեցին Եվերգետես, այսինքն՝ Բարերար, կոչումը՝ իբրև գնահատանք նրա համար, որ այսպես, շատ տարիներ անց, վերադարձրել էր իրենց գերության մատնված աստվածներին»:

«Սա, ըստ եպիսկոպոս Նյուտոնի, Հերոնիմոսի պատմությունն է՝ քաղված հին պատմագիրներից, սակայն, ինչպես նա ասում է, դեռևս առկա են հեղինակներ, որոնք հաստատում են նույն մանրամասնություններից մի քանիսը: Ապպիանոսը հայտնում է մեզ, որ Լատդիկեն, սպանելով Անտիոքոսին, իսկ նրանից հետո նաև Բերենիկեին և նրա մանկանը, Փիլադելփոսի որդի Պտղոմեոսը, այդ սպանությունների վրեժը լուծելու համար, ներխուժեց Ասորիք, սպանեց Լատդիկեին և առաջ գնաց մինչև Բաբելոն: Պոլիբիոսից մենք իմանում ենք, որ Պտղոմեոսը, մականունով Եվերգետես, խիստ բորբոքված լինելով իր քրոջ՝ Բերենիկեի դաժան

վերաբերմունքից, զորքով արշավեց Ասորիք և գրավեց Սելևկիա քաղաքը, որը դրանից հետո մի քանի տարի պահվեց Եգիպտոսի թագավորների կայսերությունների կողմից: Այսպես նա մտավ հյուսիսի թագավորի ամրոցի մեջ: Պոլիանոսը հաստատում է, որ Պտղոմեոսն առանց պատերազմի կամ ճակատամարտի տիրացավ ամբողջ երկրին՝ Տավրոսի լեռից մինչև Հնդկաստան, սակայն նա դա սխալմամբ վերագրում է հորը՝ որդու փոխարեն: Հուստինոսը պնդում է, որ եթե Պտղոմեոսը ներքին խռովության պատճառով Եգիպտոս չկանչվեր, նա կտիրապետեր Սելևկոսի ամբողջ թագավորությանը: Այսպիսով հարավի թագավորը մտավ հյուսիսի թագավորի տիրապետության մեջ և վերադարձավ իր երկիրը, ինչպես մարգարեն կանխագուշակել էր: Եվ նա նաև ավելի շատ տարիներ ապրեց, քան հյուսիսի թագավորը. քանզի Սելևկոս Կալլինիկոսը մահացավ աքսորում՝ ձիուց ընկնելու հետևանքով, իսկ Պտղոմեոս Եվերգետեսը նրանից հետո ապրեց ևս չորս կամ հինգ տարի»: Ուրիա Սմիթ, Daniel and the Revelation, 250–252:

Հռոմի, և հետևաբար հյուսիսի արքայի, մարգարեական մի առանձնահատկությունն այն է, որ գահի վրա հաստատվելու համար պետք է հաղթահարվեն երեք աշխարհագրական խոչընդոտներ: Ալեքսանդրի բաժանված թագավորության հետևանքներում հյուսիսի առաջին արքան հաստատվեց Սելևկոս Նիկատորի միջոցով, որը մ.թ.ա. 316-ից 312 թվականների ընթացքում կարճ ժամանակ ծառայել էր որպես զորավար Պտղոմեոսի (հարավի արքայի) մոտ: Հինգերորդ համարը վերաբերում է այս փաստին, երբ ասում է. «Եվ հարավի արքան պիտի զորանա, և նրա իշխաններից մեկը, և նա պիտի զորանա նրանից ավելի»: Պտղոմեոսը հարավի արքան էր, և նա ուներ մի զորավար (նրա իշխաններից մեկը), որին վիճակված էր Պտղոմեոսից ավելի զորավոր դառնալ, իսկ հինգերորդ համարի վերջին արտահայտությունն ասում է. «և պիտի տիրապետի. նրա տիրապետությունը մեծ տիրապետություն պիտի լինի»: Պտղոմեոսի զորավար Սելևկոսը պետք է դառնար հյուսիսի առաջին արքան: Սակայն որպեսզի Սելևկոսը դառնար հյուսիսի արքան, նա պետք է առանձնանար հարավի արքայից, և դրանից հետո նվաճեր երեք աշխարհագրական տարածքներ:

Սելևկոսի կողմից նվաճված առաջին տարածքը Արևելքն էր՝ մ.թ.ա. 301 թվականին: Այնուհետև նա մ.թ.ա. 286 թվականին նվաճեց Արևմուտքը (որը գտնվել էր Կասանդրի հաջորդի իշխանության տակ), ապա մ.թ.ա. 281 թվականին Լյուսիմաքոսին հաղթելով՝ վերցրեց իր երրորդ տարածքը՝ Հյուսիսը: Հյուսիսի թագավորը հաստատվեց գահի վրա մ.թ.ա. 281 թվականին:

Խաղաղության դաշինքը, որ հետագայում կնքվեց հարավի թագավորի հետ, տեղի ունեցավ մ.թ.ա. 252 թվականին: Վեց տարի անց՝ մ.թ.ա. 246 թվականին, Բերենիկեն (հարավի արքայադուստրը), նրա որդին և նրա ամբողջ շքախումբը մահվան մատնվեցին: Այնուհետև հարավի թագավորը գերեվարեց Լաոդիկեի որդուն՝ Սելևկոս Կալլինիկոսին, և նրան իր հետ տարավ Եգիպտոս, որտեղ նա մահացավ՝ ձիուց ընկնելով: Հյուսիսի առաջին թագավորի թագավորությունը տևեց մ.թ.ա. 281 թվականից մինչև մ.թ.ա. 246 թվականը, ինչը հավասար է երեսունհինգ տարվա:

Տասնմեկերորդ գլխի հյուսիսի առաջին թագավորը հաղթահարեց երեք աշխարհագրական խոչընդոտ, որպեսզի հաստատվի գահի վրա: Հեթանոսական Հռոմը նույնպես հաղթահարեց երեք աշխարհագրական խոչընդոտ, որպեսզի հաստատվի գահի վրա [Տե՛ս Դանիել 8:9], և Պապական Հռոմը հաղթահարեց երեք աշխարհագրական խոչընդոտ, որպեսզի հաստատվի գահի վրա [Տե՛ս Դանիել 7:20]: Ժամանակակից Հռոմը նույնպես հաղթահարում է երեք աշխարհագրական խոչընդոտ, որպեսզի հաստատվի գահի վրա [Տե՛ս Դանիել 11:40–43]:

Գահի վրա հաստատվելուց հետո հյուսիսի առաջին թագավորը իշխեց երեսունհինգ տարի: Գահի վրա հաստատվելուց հետո հեթանոսական Հռոմը իշխեց «մեկ ժամանակ» (երեք հարյուր վաթսուն տարի): Գահի վրա հաստատվելուց հետո պապական Հռոմը իշխեց «մեկ ժամանակ, ժամանակներ և ժամանակի կես» (հազար երկու հարյուր վաթսուն տարի): Գահի վրա հաստատվելուց հետո արդի Հռոմը պիտի իշխի խորհրդանշական քառասուներկու ամիս (նաև հիշատակված որպես «մեկ ժամ»):

Քույր Ուայթը մեզ տեղեկացնում է, որ «Դանիել գրքի տասնմեկերորդ գլխում արձանագրված պատմության զգալի մասը պիտի կրկնվի»: Այնուհետև նա մեջբերում է երեսունմեկերորդից մինչև երեսունվեցերորդ համարները և ասում է. «այս խոսքերում նկարագրվածներին նման տեսարաններ պիտի տեղի ունենան»: Այդ համարներում պապական Հռոմը («ավերիչ պոծությունը») 538 թվականին գահի վրա «դրվում» է, ապա երկար ժամանակ՝ «շատ օրեր» (հազար երկու հարյուր վաթսուն տարի), հալածում է Աստծո ժողովրդին, մինչև որ 1798 թվականին առաջին «բարկությունը կատարվի»: Երեսունմեկերորդից մինչև երեսունվեցերորդ համարների պատմությունը կրկնվում է տասնմեկերորդ գլխի վերջին վեց համարներում, սակայն այդ պատմությունը նաև կատարելապես նախատիպավորվել էր հինգերորդից մինչև իններորդ համարներում:

Սելևկոսի հաստատումը որպես հյուսիսի թագավոր մ.թ.ա. 281 թվականին համընկնում է 538 թվականի հետ: Երկուսն էլ ներկայացնում են հյուսիսի թագավորի գահակալությունը՝ երեք աշխարհագրական խոչընդոտների նվաճման ավարտին: Պապական իշխանության ժամանակաշրջանը արտահայտվում է մի քանի ձևերով՝ հազար երկու հարյուր վաթսուն օր, քառասուներկու ամիս, ժամանակ, ժամանակներ և կես ժամանակ, մի ժամանակամիջոց, և երեքուկես տարի: Սելևկոսի իշխանությունը տևեց երեսունհինգ տարի, և երեսունհինգի մեկ տասներորդը, կամ տասանորդը, երեքուկես է: Երեսունհինգ տարվա մեկ տասներորդը նաև արտահայտվում է որպես «երեք ամբողջ հինգ տասնորդական» (3.5) տարի: «Երեքուկեսը» պապական իշխանության ժամանակաշրջանի խորհրդանիշ է:

Պապականությունը իր մահաբեր վերջը ստացավ 1798 թվականին, երբ հարավի թագավորը՝ Նապոլեոն Բոնապարտը (նշանակում է «բախտավոր որդի»), իր զորավարին ուղարկեց՝ պապին գերեվարելու: Մեկ տարի անց՝ 1799 թվականին, պապը մահացավ աքսորում, ինչպես նաև հյուսիսի առաջին թագավորը, որը նույնպես գերության էր վերցվել հարավի թագավորի կողմից: Սելևկոս Կալլինիկոսը մահացավ՝ ընկնելով ձիուց, երբ գերության մեջ էր Եգիպտոսում: Պապը նա է, ով նստած էր գազանի վրա: Գազանը ներկայացնում էր այն քաղաքական համակարգը, որը պապը

գործածում էր իր սատանայական գործերը իրականացնելու համար: Այդ գազանը սպանվեց 1798 թվականին, և պապը, որ նստել էր գազանի վրա ու թագավորում էր նրա վրա, մահացավ մեկ տարի անց: Սելևկոս Կալլինիկոսը մահացավ՝ ընկնելով ձիուց (այն գազանից, որի վրա նստած էր): 1798 և 1799 թվականներին պապականության գերությունը կատարելապես նախապատկերվեց հյուսիսի առաջին թագավորի գերությամբ:

Հարավի թագավորի բարկությունը հյուսիսի թագավորի դեմ հարուցեց խախտված խաղաղության դաշնագիրը, որը ներկայացված էր Բերենիկեի (հարավային հարսի) մի կողմ դրվելով և այնուհետև Լաոդիկեի ձեռքով նրա մահով: Նապոլեոնը 1797 թվականին խաղաղության դաշնագիր էր կնքել Հեղափոխական Ֆրանսիայի և պապական պետությունների միջև: Դաշնագիրը կոչվել էր Բոալիայի Անկոնայի Տոլենտինո քաղաքի անունով, որտեղ այն ստորագրվել էր: Այն պաշտոնապես ավարտվեց 1798 թվականի փետրվարին, երբ Ֆրանսիան գերի վերցրեց պապին: Դաշնագրի չեղարկման պատճառը Ֆրանսիայի՝ իր Հեղափոխությունը տարածելու ձգտումն էր:

Նապոլեոնի գեներալ Դյուֆոն 1797 թվականին Հռոմում էր՝ որպես այն ժամանակ Ֆրանսիայի իշխող կառավարությունը հանդիսացող Դիրեկտորիայի կողմից ուղարկված ֆրանսիական արշավախմբային զորքի մի մաս: Ֆրանսիական արշավախմբի նպատակը Բոալիայում, որի շրջանակում էր նաև գեներալ Դյուֆոնի ներկայությունը Հռոմում, Հռոմեական Հանրապետությանը աջակցելն էր՝ ֆրանսիական հեղափոխական ուժերի կողմից Բոալիական թերակղզում հաստատված կարճատև կախյալ պետությանը: Այդ ժամանակաշրջանում ֆրանսիացիները գործունե կերպով ներգրավված էին ամբողջ Եվրոպայում հեղափոխական շարժումներին աջակցելու և հեղափոխական գաղափարները տարածելու գործում: Բոալիայում նրանք ձգտում էին տապալել միապետությունները և հաստատել հանրապետություններ՝ Ֆրանսիական Հանրապետության օրինակով:

Դյուֆոնի ներկայությունն ու գործողությունները Հռոմում առաջացրին ընդդիմություն պահպանողական խմբավորումների կողմից, ներառյալ Պապական պետությունների կողմնակիցներն ու տեղական արիստոկրատները: 1797 թվականի դեկտեմբերին, ֆրանսիական զորքերի և Պապական պետությունների կողմնակիցների միջև տեղի ունեցած բախման ընթացքում, գեներալ Դյուֆոն սպանվեց, և այդպիսով ստեղծվեց այն՝ պատրվակը, որի հիման վրա Նապոլեոնը հաջորդ տարի գեներալ Բերթիեին ուղարկեց՝ պապին գերի վերցնելու համար: Հարավի և հյուսիսի թագավորների միջև խախտված խաղաղության պայմանագիրը երկու պատմություններում էլ դրդապատճառ հանդիսացավ, որպեսզի հյուսիսի թագավորը գերի տարվի հարավի թագավորի կողմից:

Ութերորդ համարը ասում է. «նա նաև գերության պիտի տանի Եգիպտոս նրանց աստվածներին, նրանց իշխանների հետ, և նրանց արծաթե ու ոսկե թանկագին անոթները»: Երբ Պտղոմեոսը վերադարձավ Եգիպտոս՝ ի կատարումն այս համարի, եգիպտացիները նրան տվեցին «Եվերգետես» («Բարերար») տիտղոսը՝ իբրև գովասանք

նրա գործի համար, որով նա նրանց վերադարձրեց նրանց կուռքերն ու արտեֆակտները, որոնք ավելի վաղ նրանցից վերցվել էին հյուսիսի թագավորի կողմից: 1798 թվականին տեղի ունեցավ Հռոմի կողոպուտը ֆրանսիացիների կողմից: Միայն մեկ օրում պատմիչները արձանագրում են, որ տեսնվել էր հինգ հարյուր ձիաքարշ փոխադրամիջոց, որոնք, հզոր ռազմական պահպանության ներքո, լքում էին քաղաքը:

Թափորը ներառում էր հնագույն քանդակների և Վերածննդի շրջանի նկարների ահռելի թվաքանակ, որոնք Ֆրանսիան յուրացնում էր՝ համաձայն Տոլենտինոյի խախտված հաշտության պայմանագրի: Այդ արվեստի գործերի թվում էին Լաոկոոնի խումբը, Բելվեդերյան Ապոլլոնը, Մեոնոդ գալլը, Կուպիդոնն ու Փսիքեն, Նաքսոսի վրա Արիադենն, Մեդիչիական Վեներան, ինչպես նաև Տիբերի և Նեղոսի վիթխարի արձանները, Ռաֆայելի գոբելեններն ու նկարները, այդ թվում՝ «Այլակերպությունը», «Madonna di Foligno»-ն, «Madonna della Sedia»-ն, Տիցիանի «Santa Conversazione»-ն, և շատ այլ գործեր: Միայն մի քանի տարի անց այդ գողացված գանձերը ցուցադրվեցին Լուվրում գտնվող Musee Napoleonian-ում, որը բացվել էր 1807 թվականին: Ինչպես Պտղոմեոսը փառաբանվեց եգիպտական գանձերը վերադարձնելու համար, այդպես էլ Հռոմից տարվող գանձերը տեղադրվեցին թանգարանի այն բաժնում, որը կոչվում էր Նապոլեոնի անունով:

Հինգից ինը համարները կատարյալ զուգահեռ են 538 թվականին սկսվող և 1798 ու 1799 թվականներով ավարտվող պատմությանը: Դրանք համընկնում են երեսունմեկից մինչև երեսունվեց համարների հետ, ինչը ներկայացված է գլխի վերջին վեց համարներում, որոնք նկարագրում են ժամանակակից Հռոմի վերջնական զորացումն այն բանի ընթացքում, երբ նա հաղթահարում է երեք խոչընդոտ, և ի վերջո հասնում է իր վախճանին՝ առանց որևէ օգնականի: Այնուհետև տասներորդ համարը անդրադառնում է 1989 թվականի պատմությանը:

Բայց նրա որդիները պիտի գրգռվեն և պիտի հավաքեն մեծ գորքերի բազմություն. և նրանցից մեկը հաստատապես պիտի գա, պիտի հորդի և անցնի. ապա պիտի վերադառնա և պիտի գրգռվի՝ մինչև իր ամրոցը: Դանիել 11:10.

Տասներորդ համարի պատմական իրականացումը նախատիպում է 1989 թվականը, երբ պապականությունը, Ռոնալդ Ռեյգանի հետ գաղտնի դաշինքի մեջ, «հորդեց» և «անցավ» Խորհրդային Միության վրայով՝ թողնելով միայն նրա բերդը (Ռուսաստանը), մինչ Խորհրդային Միությունը (ԽՍՀՄ) լուծարվում էր Պերեստրոյկայի հետևանքով:

Եվ վախճանի ժամանակ հարավի թագավորը պիտի մղվի նրա դեմ, և հյուսիսի թագավորը մրրիկի պես պիտի գա նրա վրա՝ կառքերով, ձիավորներով և բազմաթիվ նավերով. և նա պիտի մտնի երկրները, պիտի հեղեղի ու անցնի: Դանիել 11:40.

Տասներորդ համարի պատմությունը ներկայացնում է մ.թ.ա. 246 թվականին հարավի թագավորի կողմից հյուսիսի թագավորի նվաճման դեմ ուղղված հատուցում, և նախատիպում է 1798 թվականին հարավի թագավորի կողմից հյուսիսի թագավորի նվաճման դեմ ուղղված հատուցումը: Քառասներորդ համարը սկսվում է վախճանի ժամանակով՝ 1798 թվականին, երբ հարավի թագավորը (աթեիստական Ֆրանսիան)

մահացու վերքը հասցրեց հյուսիսի թագավորին (պապական իշխանությանը), և իր կատարումը գտավ 1989 թվականին՝ վախճանի ժամանակ, Խորհրդային Միության փլուզմամբ: 1798 թվականի վախճանի ժամանակը քառասուներորդ համարում ներկայացված է հետևյալ արտահայտությամբ. «Եվ վախճանի ժամանակ հարավի թագավորը պիտի հրմշտի նրան»: Այն «երկկետը» (:), որ բաժանում է համարի վերջին մասը, նշում է հաջորդ «վախճանի ժամանակը»՝ 1989 թվականին: «Եվ հյուսիսի թագավորը պիտի գա նրա դեմ մրրիկի պես՝ կառքերով, ձիավորներով և բազմաթիվ նավերով. և նա պիտի մտնի երկրները, պիտի հեղեղի և անցնի դրանց վրայով»:

Մենք այս ուսումնասիրությունը կշարունակենք հաջորդ հոդվածում:

«Յուրաքանչյուր ազգ, որ հանդես է եկել գործողության ասպարեզում, թույլատրվել է զբաղեցնել իր տեղը երկրի վրա, որպեսզի երևա՝ արդյոք նա կկատարի «Հսկողի և Սրբի» նպատակը: Մարգարեությունը հետևել է աշխարհի մեծ կայսրությունների՝ Բաբելոնի, Մարա-Պարսկաստանի, Հունաստանի և Հռոմի վերելքին ու անկմանը: Սրանցից յուրաքանչյուրի հետ, ինչպես նաև ավելի փոքր գործություն ունեցող ազգերի հետ, պատմությունը կրկնվել է: Յուրաքանչյուրը ունեցել է իր փորձության շրջանը, յուրաքանչյուրը ձախողվել է, նրա փառքը խամրել է, նրա գործությունը հեռացել է, և նրա տեղը զբաղեցրել է ուրիշը....»

«Սուրբ Գրքի էջերում հստակորեն ներկայացված ազգերի վերելքից և անկումից նրանք պետք է սովորեն, թե որքան անարժեք է լուկ արտաքին և աշխարհիկ փառքը: Բաբելոնը՝ իր ամբողջ գործությամբ ու շքեղությամբ, որի նմանը մեր աշխարհն այլևս երբեք չի տեսել,—գործություն և շքեղություն, որոնք այն ժամանակվա մարդկանց այնքան հաստատուն և տևական էին թվում,—որքա՛ն լիովին անցել-գնացել է: «Դաշտի ծաղկի» պես նա կործանվել է: Այդպես է կործանվում այն ամենը, ինչ իր հիմքը չունի Աստծու մեջ: Միայն այն, ինչ կապված է Նրա նպատակի հետ և արտահայտում է Նրա բնավորությունը, կարող է հարատևել: Նրա սկզբունքներն են միակ հաստատուն բաները, որ գիտի մեր աշխարհը»: Education, 177, 184.